

2020. március 1.

Kálmánháza, Mandabokor

Istentisztelet címe: Nem a siránkozók a boldogok, hanem a sírók

(1. dia) „**Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.**” Mt 5,4

Szeretett Gyülekezet!

Egy sorozatot indítottunk el az elmúlt alkalommal, és vasárnapról-vasárnapra Jézus „Hegyi beszédek” igehirdetéséből az úgynevezett „Boldogmondásokat” vesszük sorra. Ahogy a múltkor is említettem, a boldogmondásokon végig húzódik egy feloldhatatlannak látszó ellentétpár, s talán ennél a mondatnál van igazán olyan érzése az embernek, hogy akik sírnak, hogyan lehetnek boldogok? **(2. dia)** A sírás az, amely végig kíséri az életünket. Születésünktől egészen addig, míg le nem hunyjuk végleg a szemünket. Felsorolni nem lehet, hogy mennyi miatt ejtünk könnyeket életünk során, és mennyire igaz az a mondat, amit Pál fo-

galmazott meg a Római levélben **(3. dia)**: „**Hiszen tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.**” Róm 8,22. Ebben a világban annyi könnyet ejt az ember, annyi szenvedés van, annyi minden miatt sír, zokog, vajúdik az ember, férfiak és nők, kicsinyek és nagyok, fiatalok és idősek, egészségesek és betegek, szegények és gazdagok egyaránt. Az egész életünkön végig húzódik a sírás. Hol mi sírunk mások miatt, hol mások sírnak miattunk, s ez a mindennapi életünket végig kíséri. Azonban Jézus itt nem egy általános sírásról beszél, hanem a **(4. dia)** πενθεω (πενθοος) görög kifejezés szomorkodást fejezi ki. Varga Zsigmond görög nyelvész ezt olyan találóan fogalmazta meg, illetve írta körül ennek a szónak a valódi értelmét: „*A szomorkodás oka lehet az ember tulajdon bűne, amelyet elkövetett (szubjektív ok), de lehetnek emberi-világi körülményei is, amelyek mögött a Gonosz hatalma húzódik meg (objektív, az emberen kívüli okai vannak).*” Ennek a sírásnak, szomorkodásnak lehet-

nek szubjektív – és objektív okai. **(5. dia)** Kezdjük az objektív okoknál. A hívő embert elsomorítja mindaz, amit lát a világban. Szomorúsággal tölti el, hogy mennyi gonoszság, szenvedés, fájdalom tapasztalható akár a közvetlen környezetében, akár szerte a világban. Mennyi hazugság, csalás, paráznság, tisztátalan dolgok van emberek életében, amelyek kihatnak a környezetünkre, emberek életére. Nem gondolom, hogy ezt nagyon kellene ecsetelnem, s ha szétnézünk ebben a világban, vagy csak a közvetlen környezetünkben, akkor látjuk és tapasztaljuk. A hívő embert ez az állapot elsomorítja. **(5/a dia)** A szubjektív ok pedig az, hogy megszorodik az ember a saját bűnei miatt is. Amikor látja, hogy milyen indulatok vannak benne, az az óemberi természet hogyan tör előre újra és újra, akkor az szomorúsággal tölti el.

De nézzük meg, hogy miről is beszél egészen konkrétan Jézus, mit érthetett közel 2000 éve ezeken a szavakon? Először is, amit le kell szögeznünk, hogy a sírás hoz-

zátartozik az emberek életéhez, még a hívő ember életéhez is. Hamis az az állítás, miszerint a hívő emberek mindig boldogok lennének, mindig örülnek, nevetnek, és mindig, minden happy. Aki ilyet állít, és sajnos vannak, akik ezt mondják, az nem mond igazat, mert a Biblia sem beszél erről. Sőt! Jézus is több alkalommal sírt, ahogy az evangéliumok és a levelek feljegyzik. Jézus sírt mások bűnei felett, a bűnök keserű következményei miatt, a jövődő ítélet és halál miatt.

- **(6. dia)** Sírt akkor, mikor látta Jeruzsálemet, a város, a nép keménységét, s ekkor mondja: „³⁷**Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöled a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!”** Mt 23,37
- **(6/a dia)** Sírt akkor, mikor meghalt Lázár: „³³**Jézus azért, a mint látja vala, hogy az sír és sírnak a ve-**

le jött zsidók is, elbúsula lelkében és igen megrendüle.³⁴ És monda: Hová helyeztéték őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd meg!³⁵ Könnyekre fakadt Jézus.” Jn 11,33-35

- **(6/b dia)** A harmadik alkalommal pedig akkor sírt, mikor a Gecsemáné kertjében tusakodott és ki kellett innia a szenvedés, a bűn poharát. Erről a Zsidókhöz írott levélben számol be az író: „⁷**Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból.**” Zsid 5,7

Ha Jézus sírt, fájt neki sok minden, akkor a hívő emberek is hogyan sírnának és sírhatnának azok láttán, amiket tapasztal ebben a világban. A Zsoltáríró olyan szépen fogalmazza ezt meg **(7. dia)**: „¹³⁶**Könny patakzik szememből azok miatt, akik nem tartják meg törvényedet.**”

Zsolt 119,136. Pál apostol is könnyek között jegyzi fel az alábbi mondatot **(8. dia)**: „¹⁸**Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők Krisztus keresztyének ellenségei; ¹⁹kárhozatra jutnak, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek.**” Fil 3,18-19.

Szóval a hívő keresztyén emberek is sírnak és sírhatnak, de ennek a mondatnak, hogy „**boldogok, akik sírnak (szomorkodnak)**” van egy másik, egy sokkal mélyebb jelentése. Amikor az ember nem csak mások bűnei miatt sír, hanem a maga bűnei felett is tud sírni. Vajon mikor sírtunk utoljára nem is mások, hanem a magunk bűnei miatt? Tudtunk-e egyáltalán már vagy még sírni, voltunk-e már szomorúak a magunk bűnei miatt? Ezsdrás könyvében olvashatunk egy mondatot, amely szintén arra mutat rá, hogy milyen fontos meglátni a magunk bűneit ahhoz, hogy újulás kezdődhessen először a magam, aztán a környeze-

tem életében. **(9. dia)** „¹Miközben Ezsdrás Isten háza előtt leborulva így imádkozott, és sírva elmondta ezt a bűnvallást, Izráelből igen nagy sokaság gyűlt össze körülötte: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sírt.” Ezsd 10,1. Tudjátok a mély bűnbánat, a sírás a gyógyulást, a bocsánatot, az újulást munkálja. Azt látom, hogy sokszor hiányzik belőlünk az az igazi, mély bűnbánat. Olyan sokszor csak egy felszínességet látni, de olyan mély összetörtség hiányzik emberek életéből. A saját bűnünk miatti keserves sírás, szomorúság. Az a fajta szomorúság, amiről így ír Pál apostol **(10. dia)**: „¹⁰Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre” II Kor 7,10. Az a fajta keserves sírás, amiről olvashatunk Péternél **(10/a dia)**: „⁷⁵Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt.” Mt 26,75. Tudtunk-e már ilyen keservesen sírni,

voltunk-e már valaha szomorúak a bűneink miatt? David Brainerd, egy XVIII. századi misszionárius, aki az amerikai indiánok között szolgált és csupán 29 évet élhetett ezen a földön, de annál tartalmasabb volt ez a rövid élet, ezt írta naplójába 1740. október 18-án **(11. dia)**: „*Ma reggel az áhítaton nagyon összetörtem és keserűen sírtam mérhetetlen bűnösségem és gyarlóságom felett.*” Vajon fáj-e már valaha ennyire a bűnünk? Igénk alapján kijelenthetem **(12. dia)**, azok lesznek igazán boldogok, akik tudnak szomorúak lenni, akik tudnak sírni bűneik miatt, és azok vigasztaltatnak meg, akik a krisztusi kegyelemből merítenek bocsánatot. Ahogy ez az ábra mutatja **(13. dia)**, az igazi boldogság alapja:

Bűneink – szomorúság, sírás – megbocsátás, kegyelem – megvigasztalás.

Nem azok lesznek boldogok, akik állandóan siránkoznak, hanem azok, akik tudnak sírni, hogy milyen bűnösök. A

könnyek az őszinteségnek és a bűnbánatnak a jelei, amikor az ember őszintén meglátja bűneit, fájnak azok és megtudja vallani, le tudja tenni. Hogyan? Milyen formában? Egy igehirdetésben olvastam az alábbi történetet, amely jól bemutatja, milyen, amikor valaki tud sírni: *„Egyszer valaki úgy ment el reggel otthonról, hogy köszönés nélkül csapta be maga mögött az ajtót. Felesége szipogva készült szintén munkába. A napi események kitörölték mindezt a férjéből, s este kedélyesen tért haza. Az asszony éppen mosogatót, s amikor a férje megpuszilta, látta, hogy sír. Te meg mit bögsz? - kérdezte. Rövid csodálkozás után a férje vállára borult, és elkezdett zokogni. A legtöbb férfi ilyenkor nem tudja, mit tegyen, de ahogyan ott álltak a konyha közepén, eszébe jutott a reggeli jelenet. Meg az a sok veszekedés, ami az utóbbi időben lezajlott. Szinte visszahallotta a maga kemény, durva szavait, és ő is elkezdett sírni. Aztán leült, ölébe vette asszonyát (már régen nem történt ilyen), és elkezdett gyónni. Bocsánatot kért sok mindenért. Mire*

az asszony is kezdte sorolni a maga bűneit. És kölcsönösen megbocsátottak egymásnak. Amikor ezt elmondták, így fejezték be: azóta vagyunk boldog házасok.” (Cseri Kálmán)

(14. dia) Tudjátok, csak azt lehet vigasztalni, aki tud sírni. Csak az tud igazán sírni, akinek fájnak a bűnei. Annak fájnak igazán a bűnei, aki felismerte Krisztus halálának valódi okát. Az ismerte fel Krisztus halálának okát, aki elfogadta a kegyelmét. Csak az lehet igazán boldog, aki ebből a kegyelemből él!

Boldogok, akik szomorúak, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak – mondja Jézus. Megvigasztalt ember vagy, vagy még mindig csak siránkozol, jajgatsz és nyavalyogsz? Gyere Jézushoz őszinte, töredelmes, bűnbánó szívvel, s akkor megvigasztal, s akkor leszel igazán boldog. Szeretnél-e boldog lenni? Akkor jöjj úgy, ahogy vagy, és tedd azt, amit hallottál!

Ámen!